

CHRENKÓ PETRA

Őszinte válaszáért

Kérdezlek én téged, kié lehetsz?
Természeté, ki megalkotott téged,
Ki formálta tökéletes éned?

Vagy édesanyádé, ki felnevelt, és
Csiszolta bensődet, hogy olyan légy,
Kit nekem teremtett az Isten?

Esetleg a Földé vagy?
Kin jársz-kelsz, s keresed utad,
Kitől távol sosem vagy?

Lehetsz-e enyém,
Kinek szíve már tiéd? Viszonzásul
Adod-e tiéd? Szavam adom én,
Vigyázok rá, míg csak engeded.

Magányos fény az égen

Egy csillag tündököl az égen,
Ékesen, magányosan, de büszkén,
Ő az egyetlen s elveszett.

Kinek fénye ma borús égen
Beragyogja az eget,
Tükröződő felszínen keresi párját.

Nem leli sehol, csak
Tóban képe jelenik meg előtte,
De rájön, hogy ez ő maga.

Keresi-kutatja, s szél segíti
Tervében: az iszonyatos felhőket
Tovafűjja, messzi-messzi égre, vidékre.

S a kis csillag megleli párját,
Örömében hozzá közel akar lenni,
S hullócsillag képében esni kezd.

Az én tollam, az én ecsetem

Nem hallatom hangomat,
Csöndes vagyok.
Mi tollamból ered, titokban tartom.

Nem is merem másnak mutatni,
Félek az ítélkező szavaitól,
Ha nem is rímes, s nem kerek
Nem oly verses, mint egy Ady-vers.

De regélni én így tudok,
S ha tetteimmel nem is,
De szavaimmal alkothatok.
S írhatok, míg érzek s élek.

Hiszen engem ez éltet,
Papírra vetett soraim:
Mit és hogyan érzek
Vagy teszek; azt, mint itt leled.

A szív dala

Tárd ki lelked, mutasd meg valód,
Hallgasd szíved lágy zaját,
Életed egyetlen szűk szavát.

Mit ezzel érzel, az az igaz,
Hisz ő fáradhatatlanul kihagy,
Hallgasd hát örök dalát.

Ha ő kalapál s izgatott,
Csak úgy harsogva ver,
Akkor szerelem ütemét zengi.

Képes vagy-e meghallani,
Mit szíved diktál,
S most e kéz papírra irkál?

Hisz szíved őszinte,
Csak ő az, ki érted zeng.
Hallgasd hát örök dalát.

Ha lassú, lágy a zörej,
Akkor hát megbékélt,
Végre párjára lelt.

Hiszel-e még a szív szavának,
S hallgatsz-e rá figyelmesen?
Mert ő tudja, mi a legjobb neked.

Tárd ki lelked, mutasd meg valód,
Hallgasd szíved lágy zaját,
Életed egyetlen szűk szavát.

Szerelem színeiben

Szürke napon színessé teszed nappalom,
Színezd hát ki az életem, perceim.
Színessé tedd hát mindenem,
Hadd érezzem magam különlegesnek.

Használj sok ékeset, pirosat, zöldet és kéket,
Hogy a szivárvány irigyeljen engem,
Mutasd meg színekészleted,
És tégy engem varázslatossá vele.
Legyek természetes, de igazán egyedi,

Legyek olyan, ki lenni akarok majd egyszer...

Színpompáim hadd eregessen...

Csalfa ősz

Tavasza van ismét – nyár után?
Tavasza lenne? Hisz minden oly boldog.
Vagy tán átaludtam a nyarat, s a sok
Végség most újra elszaladt?

Természet, átversz-e engemet,
Hogy ily szépen mutogatód lelkedet?
Hisz a fű – zöld, a fák is burjánzanak,
A madarak reggel csivitelnek.

Szél, sűgd meg nekem a titkot,
Mi folyik itt: tán tévedek, vagy csak remélek?
Túl enyhe vagy, hogy ősz legyél,
Természet anyánk játszik-e?

Vagy tán én vagyok túl boldog,
Túl boldog, hogy lássam,
Semmi sem oly szép zöld, s már
Zordul az idő, tán én vagyok vak
E hihetetlen szerelemtől?

Tündöklő kincsem

Kincsem, Kincsem, Egyetlenem,
Tündöklésed: szikra
Mindent megvilágító ragyogása,
Hiú sok ember mind magának akar,
De te, kincs, te már csak enyém lehetsz.

Kincs lehetsz, színes vagy akár átlátszó,
Sötét, mint az éj, világos, mint a nap,
Nem érdekes, csak légy enyém,

Tudom, önző vagyok, hogy senkinek sem adlak,
De kérek, értsd meg, te vagy, kit kincsnek nevezek.

Az egyetlen, az örök elérhetetlen.

Fecskék szárnyán

Fecske az égen, szabad a szíve,
Szabadnak lenni oly légies, oly különleges,
Fecske lennék, oly száz vagy ezer,
Ki száll-száll ott fenn, az égen.

Fecske, ki szerelmes, annak
Szíve a leglelkesebb,
Szerelmesen a legszabadabb,
Én ott fent a nagy s kék égen.

Fecske lennék, hisz kettő szíve
Összeakad, s egyként dalra fakad.
Szívednek szárnya a vad
És útjában már sose lesz gát,
Szabadon repülhet fenn, fenn az égen.

Szabad vagy, hiszen a türkiz égen az ott – te vagy,
Te, te s te, dalolj, madárka, míg lehet,
Költözni lassan délre kell,
S a fecskemadár, szerelmes szívével,
Száll messze délre.